

บทนำ

มีตำนานประจำเมืองอันน่าอัศจรรย์ ซึ่งเล่าขานเกี่ยวกับที่นั่ง
ตัวหนึ่งในร้านกาแฟร้านหนึ่งในเมืองแห่งหนึ่ง
เล่ากันว่า ถ้าใครได้นั่งที่นั่งตัวนั้น จะเดินทางไปยังช่วงเวลา
ปรารถนาได้

ทว่ามันมีกฎที่ยุ่งยาก...ยุ่งยากเอามาก ๆ อยู่เหมือนกัน

กฎข้อที่หนึ่ง เมื่อย้อนกลับไปในอดีต จะไม่สามารถพบคนที่
ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ได้

กฎข้อที่สอง เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามเพียงใด
ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งที่พาเราย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีคนอื่น
นั่งอยู่ก่อนเสมอ เราจะนั่งได้ก็ต่อเมื่อคนที่นั่งอยู่ก่อนลุกไปแล้ว
เท่านั้น

กฎข้อที่สี่ เมื่อย้อนกลับไปในอดีต เราจะลุกจากที่นั่งตัวนั้น
ไปที่อื่นไม่ได้

กฎข้อที่ห้า เราจะย้อนกลับไปในอดีตได้เฉพาะช่วงเวลาที่เราเผลอ
ยังอ่านหลังรินใส่ถ้วยเท่านั้น

กฎอันยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านั้น
กระนั้น วันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้ำมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้
เพราะเคยได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับตำนานประจำเมือง

ชื่อของร้านกาแฟคือ ฟุนิคูลี ฟุนิคูลา^๑

ได้รู้เกี่ยวกับกฎมากมายขนาดนี้แล้ว คุณยังอยากย้อนกลับไป
ในอดีตอีกหรือไม่

หนังสือเล่มนี้เล่าถึงปาฏิหาริย์ชวนให้ขอบอุณหัวจใจสี่เหตุการณ์
ซึ่งเกิดขึ้นในร้านกาแฟอันน่าพิศวงดังกล่าว

บทที่ ๑ คนรัก เรื่องราวของหญิงสาวที่แยกทางกับแฟนหนุ่ม
ทั้งที่เคยคิดจะแต่งงานกัน

บทที่ ๒ สามภรรยา เรื่องราวของชายผู้สูญเสียความทรงจำ
มากขึ้นเรื่อยๆ กับนางพยาบาล

บทที่ ๓ พี่น้อง เรื่องราวของพี่สาวที่หนีออกจากบ้านและน้องสาว
ช่างกิน

^๑ Funiculi - Funicula เพลงของรัสเซล วัตสัน นักร้องชาวอังกฤษ

บทที่ ๔ แม่ลูก เรื่องราวของหญิงมีครรภ์ที่ทำงานในร้านกาแฟ
แห่งนี้

หากย้อนกลับไปวันนั้นได้ คุณจะไปพบใคร

๑ คนรัก

“เอาละ ผมต้องไปแล้ว...”

หลังคำพูดอีกอัก ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืนพร้อมยื่นมือไปจับ
กระเป๋าเดินทาง

“เอ๊ะ”

หญิงสาวเงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วขมวดคิ้วสงสัย ยังไม่ได้ยิน
ตัว “ล. ลิง” ในคำว่า “เลิกกันเถอะ” จากปากของเขาเลยด้วยซ้ำ
แต่ในเมื่อแฟนหนุ่มซึ่งคบหากันจนเข้าปีที่สามเรียกเธอมาพบด้วย
เหตุผลว่า “มีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย” จากนั้นก็เล่าว่าจะไปทำงาน
ที่อเมริกา แถมยังมีกำหนดจะออกเดินทางในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า
ต่อให้ไม่ได้ยินกระทั่งตัว “ล. ลิง” จากคำว่า “เลิกกันเถอะ” เธอก็พอ
เดาได้แล้วว่า “เรื่องสำคัญ” คือ “การขอเลิก” แม้ที่แรกเธอจะเข้าใจผิด
และคาดหวังว่า “เรื่องสำคัญ” คือ “การขอแต่งงาน” ก็ตามที่

“อะไรเธอ”

ชายหนุ่มเอ่ยถามแต่ไม่ยอมสบตาเธอ

“ช่วยอธิบายให้เข้าใจหน่อยได้มั้ย”

หญิงสาวคาดคั้นด้วยน้ำเสียงที่เขากลียดที่สุด
ร้านกาแฟที่ทั้งคู่นั่งคุยกันตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงไม่มีหน้าต่าง
อุปกรณ์ให้แสงในร้านมีเพียงโคมไฟหลอดวงที่ห้อยลงมาจากเพดาน
และโคมไฟติดผนังอีกหนึ่งดวงซึ่งอยู่ใกล้กับทางเข้าร้าน ด้วยเหตุนี้
หากจะแยกแยะกลางวันกลางคืนภายในร้านซึ่งถูกย้อมเป็นสีซีเปีย
อยู่เสมอนั้น ต้องพึ่งนาฬิกาสถานเดียว

ภายในร้านมีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณขนาดใหญ่วางอยู่สามเรือน
แต่เข็มนาฬิกาของทั้งสามเรือนชี้บอกเวลาต่างกันหมด ลูกค้ายี่มาเยือน
ร้านกาแฟแห่งนี้เป็นครั้งแรกจะไม่รู้ว่าทางร้านตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น
หรือนาฬิกาพังกันแน่ สุดท้ายจึงต้องดูเวลาจากนาฬิกาของตัวเอง

ไม่เว้นแม้แต่ชายหนุ่ม

เขาดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ แล้วก็ยกนิ้วเกาเหนือคิ้วขวา เบ้าปาก
เล็กน้อย

พอเห็นสีหน้าของเขา หญิงสาวก็ทำหน้าที่บูดบึ้งเกินพอดี พร้อม
ต่อว่า

“อะ เมื่อกี้อะไรนะ คุณทำหน้าที่เหมือนกำลังคิดว่ายายนี้น่ารักาญ
ชะมัดเลย”

“ไม่ได้ทำสักหน่อย”

ชายหนุ่มตอบกลับอย่างกระสับกระส่าย แต่เธอไม่ฟัง

“ก็ฉันเห็นนี่นา!”

เขายืนริมฝีปากล่าง ละสายตาจากเธอ แล้วปิดปากเงียบไม่ตอบ
อะไรเลย

หญิงสาวรู้สึกคุ้นเมื่อเห็นท่าที่อึดอัดของอีกฝ่าย

“คุณอยากให้เป็นคนพูดเองใช่ไหม”

เธอลืมตามองชายหนุ่ม แล้วยื่นมือไปหยิบถ้วยกาแฟเย็นชืด

ตรงหน้า กาแฟเย็นชนิดที่หลงเหลือเพียงความหวานยิ่งทำให้อารมณ์ของหญิงสาวหดหู่มากขึ้นไปอีก

เขามองนาฬิกาข้อมือของตัวเองอีกรอบ หากนับเวลาถอยหลังโดยพิจารณาจากกำหนดออกเดินทาง เขาจะต้องรีบออกจากร้านกาแฟแห่งนี้ได้แล้ว นิ้วของเจ้าตัวยังเกาเหนือคิ้วขวาด้วยความร้อนใจ หญิงสาวจุนก็ขณะเหลือบมองท่าทางกังวลกับเวลาของอีกฝ่าย จึงวางถ้วยกาแฟอย่างแรงจนถ้วยกับจานรองส่งเสียงกระทบกันดังลั่น เล่นเอาชายหนุ่มสะดุ้งตกใจ

เขาขยับมือที่เกาคิ้วขวาไปยิ้มมจนยู่ จากนั้นสุดท้ายใจลึกแล้วค่อยๆ หย่อนก้นลงนั่งเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามเธอ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีท่าทีประหม่าแบบเมื่อครู่อีกแล้ว

เมื่อมองใบหน้าของชายหนุ่ม หญิงสาวรู้สึกสงสัยว่ามีบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป จึงก้มหน้าจดจ่ออยู่กับการมองมือตัวเองที่ประสานกันอยู่บนตักเพื่อจะได้ไม่ต้องมองหน้าเขา

ชายหนุ่มพะวงเรื่องเวลา เขาจึงเปิดประเด็นโดยไม่รอให้เธอเงยหน้า

“เออเนี่ย”

น้ำเสียงของเขาหนักแน่น ไม่ได้จริงจังจับใจความยากเหมือนเมื่อครู่ แต่ทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่ เขากลับเอ่ยชัดคำพูดต่อจากนั้นของอีกฝ่ายอย่างทันควัน

“จะไปที่ไปสิ”

เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวกำลังปฏิเสธคำอธิบายที่ตัวเองเป็นฝ่ายเรียกร้อง ชายหนุ่มตั้งตัวไม่ติด เขานิ่งงันประหนึ่งเวลาหยุดหมุน

“ได้เวลาแล้วใช่ไหมล่ะ”

เธอพูดเหมือนเด็กที่กำลังน้อยใจ สีหน้าของเขาลับสนเหมือน

ไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่เธอพูด หญิงสาวคงรู้ตัวอยู่เหมือนกัน
ว่าวิธีพูดของเธอฟังดูไม่เข้าท่าอย่างกับคำพูดของเด็กกะโปโล จึง
เบนสายตาหนีจากชายหนุ่มด้วยความอึดอ้วนแล้วก็ตรึมฝึปาก

เขาลุกจากเก้าอี้เงียบ ๆ จากนั้นเอ่ยเสียงแผ่วกับสาวเสิร์ฟ
ที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“คุณครับ ช่วยคิดเงินให้ที”

ชายหนุ่มยื่นมือจะหยิบใบออเดอร์ แต่หญิงสาวใช้มือทับมันไว้

“ฉันจะนั่งต่อ...”

เธอเตรียมจะพูดต่อว่าเดี๋ยวฉันจ่ายเอง แต่ชายหนุ่มกลับดึง
ใบออเดอร์ไปอย่างอ่อนแรง แล้วเดินไปที่เครื่องคิดเงิน

“คิดเงินรวมกันเลยครับ”

“บอกว่าไม่ต้องไง”

หญิงสาวเอื้อมมือไปหาเขาทั้งที่ยังนั่งอยู่ แต่เขาไม่มองเธอเลย
แม้แต่น้อย ชายหนุ่มหยิบธนบัตรพันเยนจากกระเป๋าใส่ตังค์

“ไม่ต้องทอนครับ...”

หลังจากยื่นธนบัตรให้พนักงานเสิร์ฟพร้อมใบออเดอร์ เขา
ก็หันไปมองหญิงสาวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยแวบหนึ่ง ก่อนลากกระเป๋า
เดินทางเดินออกจากร้านเงียบ ๆ ทั้งอย่างนั้น

กิ่งกิ่ง

“...นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่แล้วค่ะ”

คิโยคาวะ พุมิโกะ พุบหน้าลงกับโต๊ะโดยเสียงไม้ให้โดนถ้วย

กาแพตตรงหน้าได้อย่างฉิวเฉียด ท่าทางของเธออ่อนปวกเปียกราวกับลูกโป่งที่ถูกปล่อยลมออกทีละน้อย

พนักงานเสิร์ฟหญิงกับลูกค้ำที่นั่งตรงเคาน์เตอร์หันมองหน้ากัน หลังนั่งฟังเรื่องเล่าของฟูมิโกะจนถึงตอนนี้

เธอเพิ่งเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านกาแฟนี้เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนให้ทั้งคู่ฟังอย่างละเอียด

สมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลาย ฟูมิโกะเรียนรู้ด้วยตัวเองจนเชี่ยวชาญถึงหกภาษา หลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยวาเซดะ ในฐานะนักศึกษาดีเด่นอันดับหนึ่ง เธอก็เริ่มงานกับบริษัทไอทีด้านการแพทย์ขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในโตเกียว และเมื่อเข้าปีที่สองก็ได้รับมอบหมายเป็นหัวหน้าดูแลโครงการต่างๆ มากมาย เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงทำงานที่ไฟแรงคนหนึ่งนั่นเอง

วันนี้เธอคงเพิ่งกลับจากที่ทำงาน เพราะใส่ชุดสูททำงานที่พบเห็นได้ดาษดื่น อันประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว เสื้อแจ็กเก็ตสีดำ และกางเกง

แต่รูปร่างของเธอไม่ได้ดาดดาษดื่นตามชุดที่ใส่เลยสักนิด ทั้งเครื่องหน้าชัดเจนราวกับเป็นไอศดอล ริมฝีปากเล็ก เส้นผมสีดำยาวปานกลางปลั่งประกายเงางามล้อมดวงหน้าสวยหมดจด ชวนให้จินตนาการถึงเรือนร่างออร์ชไรต์เสื้อผ้านุ่มสลวย หญิงสาวเหมือนเดินออกมาจากนิตยสารแฟชั่น ไม่ว่าจะใครได้เห็นก็ต้องทำตาโต

คำว่าพร้อมสรรพทั้งรูปลักษณ์และความสามารถมีไว้เรียกผู้หญิงแบบฟูมิโกะโดยแท้ เพียงแต่เธอจะรู้ตัวหรือไม่เท่านั้น

ที่ผ่านมาเธออุทิศชีวิตให้กับงานมาตลอด แต่เชื่อว่าจะไม่เคยมีความรัก เธอแค่พึงพอใจกับงานที่ทำอยู่จนไม่รู้สึกรักความรักมีเสน่ห์เท่างาน

“งานก็คือคนรัก”

เธอพูดแบบนั้นแล้วปฏิเสธคำชวนของบรรดาผู้ชายราวกับยกมือปิดฝุ่น

ฝ่ายชายที่ฟูมิโกะพูดถึงคือคาตาตะ โกรโร่ แม้เขาจะไม่ได้ทำงานอยู่บริษัทใหญ่โต แต่ก็เป็้เป็นวิศวกรระบบในบริษัทด้านการแพทย์เช่นเดียวกับฟูมิโกะ และมีอายุน้อยกว่าเธอสามปี แฟนหนุ่มคนนี้รู้จักกับฟูมิโกะตอนออกไปทำงานนอกสถานที่ในสำนักงานแห่งเดียวกัน ไมลึ พุดให้ถูกคือ “อดีตแฟน” ต่างหาก

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน ตอนโกรโร่เรียกไปเจอด้วยเหตุผลว่า “มีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย” ฟูมิโกะก็ไปยังจุดนัดพบในชุดเดรสยาวคลุมเข่าสีชมพูอ่อนดูงามสง่า หักด้วยโอเวอร์โค้ตเนื้อบางสีเบจ และใส่รองเท้าส้นสูงสีขาว ไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่ารูปลักษณ์นั้นตรงสายตาหนุ่มๆ ที่เดินผ่านไปมาตามถนนแค่นั้น

ด้วยความที่ฟูมิโกะทุ่มเทชีวิตให้กับงานเพียงอย่างเดียวจนได้มาคบกับโกรโร่ เธอจึงไม่มีเสื้อผ้าแบบอื่นนอกจากชุดสุทสำหรับใส่ทำงาน ยิ่งเธอมักจะเด็ดกับโกรโร่หลังเลิกงานก็ยิ่งแล้วใหญ่

แต่คำว่า “เรื่องสำคัญ” ทำให้ฟูมิโกะสัมผัสได้ถึง “ความพิเศษ” จึงหาซื้อเสื้อผ้าพวกนี้ด้วยใจพองโตและเต็มเปี่ยมด้วยความคาดหวัง

ทว่าร้านกาแฟเจ้าประจำอันเป็นสถานที่นัดพบกลับติดป้ายว่าปิดชั่วคราว ฟูมิโกะกับโกรโร่ต่างก็ผิดหวัง เพราะร้านนี้แยกแต่ละโต๊ะเป็นห้องส่วนตัว เหมาะสำหรับการคุย “เรื่องสำคัญ”

ช่วยไม่ได้ ระหว่างหาสถานที่เหมาะๆ แห่งอื่น ทั้งสองก็เห็นป้ายขนาดเล็กในตรอกลึกไร้ผู้คน เนื่องจากร้านกาแฟแห่งนั้นอยู่ชั้นใต้ดิน จึงไม่รู้เลยว่าบรรยากาศภายในร้านเป็นอย่างไร แต่ทั้งคู่ก็โดนดึงดูดด้วยชื่อร้านซึ่งอยู่ในเนื้อเพลงที่ฮัมสมัยเด็กๆ จึงตัดสินใจ

เข้าไปดูในร้านก่อน

พอลองเข้าไปดู ฟูมิโกะก็นึกเสียใจ เพราะร้านแคบกว่าที่คิด ภายในร้านมีที่นั่งแบบเคาน์เตอร์กับโต๊ะ ตรงเคาน์เตอร์มีที่นั่งสามที่ นอกนั้นเป็นโต๊ะสำหรับนั่งสองคนอยู่สามตัว แปลว่าแค่มีลูกค้าในร้านเก้าคน ที่นั่งก็เต็มแล้ว “เรื่องสำคัญ” ที่เธอคาดหวังนั้น หากไม่กระซิบให้เบามาก ๆ คนอื่นก็จะได้ยินกันหมด ซ้ำร้ายบรรยากาศภายในร้านซึ่งถูกย้อมเป็นสีซีเปียภายใต้โคมไฟไม้ก็ดวงยังไม่เข้ากับรสนิยมของฟูมิโกะอีกด้วย

สถานที่ติดต่อธุรกิจแบบลับ ๆ

นั่นคือความประทับใจแรกที่ยิงสาวสัมผัสได้จากร้านกาแฟแห่งนี้ เธอหย่อนสะโพกลงตรงที่นั่งสำหรับสองคนที่ว่างอยู่อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ และระแวงระวังคนรอบข้างจนเกินเหตุ

ในร้านมีลูกค้าสามคนกับพนักงานเสิร์ฟหญิง คนแรกคือผู้หญิงสวมชุดเดรสแขนสั้นสีขาว เธอนั่งอ่านหนังสืออยู่เงียบ ๆ ตรงโต๊ะตัวในสุด คนที่สองคือชายผู้ดูมีดমন เขากำลังกางนิตยสารท่องเที่ยวบนโต๊ะใกล้ประตูทางเข้าร้านและจดบันทึกลงในสมุดบันทึกเล่มเล็ก คนสุดท้ายคือผู้หญิงที่สวมเสื้อสายเดี่ยวสีแดงสดกับกางเกงเลกกิ้งสีเขียว เธอนั่งตรงเคาน์เตอร์และพาดเลื้อจิ้งจิงโกะ^๑ไว้บนพนักเก้าอี้ ยังมีโรลม้วนผมติดอยู่บนศีรษะ ไม่รู้ทำไมจึงมีเฉพาะหญิงติดโรลม้วนผมที่ซำเล็งมองพวกฟูมิโกะแล้วยิ้มมีเลศนัย ระหว่างที่ฟูมิโกะกับโกโรสนทนากัน เธอก็ชวนพนักงานเสิร์ฟตรงเคาน์เตอร์

^๑ เลื้อจิ้งจิงโกะเป็นแบบไม่มีเซน มักจะบุด้วยผ้าฝ้ายเอาไว้ข้างใน

คุยเป็นครั้งคราวและส่งเสียงหัวเราะว่าดังลั่น

หลังฟังคำอธิบายของฟูมิโกะ หญิงติตโรลม้วนผมก็ตอบว่า

“อย่างนี้เอง”

เธอไม่ได้เข้าใจหรอก แคंपูตเอออออกไปอย่างนั้นเมื่อฟูมิโกะ
เว้นช่วงในการเล่า

ชื่อของหญิงติตโรลม้วนผมคือฮิราอิ ยาเอโกะ เป็นลูกค้า
ขาประจำที่อายุเพิ่งขึ้นเลขสามในปีนี้ เธอเปิดสเน็กบาร์^๒อยู่ละแวกนี้
ก่อนเข้างานต้องแวะดื่มกาแฟร้านนี้เป็นประจำ วันนี้เธอก็ติตโรล
ม้วนผมมาด้วยเช่นเคย แต่แต่งกายต่างจากเมื่อสัปดาห์ก่อน เธอ
สวมเสื้อเกาะอกสีเหลืองกับมินิสเกิร์ตสีแดงก่ำ และสวมเลกกิ้ง
สีม่วงสดใส

ฮิราอิหนึ่งซัดสมาธิบนเก้าอี้ตรงเคาน์เตอร์ขณะฟังฟูมิโกะเล่า

“เรื่องเกิดเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนคะ จำได้ใช่ไหมคะ”

ฟูมิโกะลุกขึ้น โนมัตวถามพนักงานเสิร์ฟผ่านเคาน์เตอร์

“คะ ก็พอจะจำได้”

พนักงานเสิร์ฟตอบด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วนโดยไม่มองหน้า
ฟูมิโกะ

ชื่อของพนักงานเสิร์ฟหญิงคนนี้คือโทคิตะ คะซุ เป็นลูกพี่-
ลูกน้องที่อ่อนวัยกว่าของมาสเตอร์ประจำร้านกาแฟแห่งนี้ เธอทำงาน

^๒ร้านกินดื่มประเภทหนึ่ง ลูกค้าจะเพลิดเพลินกับสุราและของกินเล่นเพลงร้องคาราโอเกะ
หรือไม่ก็สนทนากับผู้ดูแลที่เรียกว่า “มาม่า” และพนักงานร้านซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง

เป็นพนักงานเสิร์ฟควบคู่กับการเรียนมหาวิทยาลัยศิลปะ ค่ะซึ่งเป็นคน
ผิวขาว หน้าตาสะสวย รูปร่างเรียวยาว แต่ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ
หากได้เห็นเธอแล้วหลั่งตาหลง ความทรงจำเกี่ยวกับหน้าตาของเธอ
ก็จะหายไป ให้นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก สรุปลึ้นๆคือเป็นคนจิตใจงาม
ดูไม่ค่อยมีตัวตน กระนั้นตัวคะซุเองก็มีนิสัยไม่ชอบข้องแวะกับผู้อื่น
อยู่แล้ว ถึงมีเพื่อนน้อย เจ้าตัวก็ไม่เคยกลัดกลุ้มเรื่องนั้นเลย

“แล้วตอนนี้แฟนเป็นยังไงบ้างล่ะ”

อิราอิเอ่ยถามด้วยท่าที่ไร้ความสนใจลงเอานิ้วชี้ด้วยกาแฟ
เล่นไปด้วย

“อเมริกาอะ” ฟุมิโกะตอบพร้อมทั้งทำแก้มป่อง

“หมายความว่าแฟนเลือกงานมากกว่าสินะ”

อิราอิพูดแทงใจดำออกไปทันใดโดยไม่มองหน้าฟุมิโกะ

หญิงสาวเบิกตากว้างแล้วปฏิเสธ “ไม่ใช่คะคะ!”

“เอ๊ะ แหม จะไม่ใช่ได้อย่างไร ก็เขาไปอเมริกาแล้วไม่ใช่หรือ”

อิราอิได้กลับด้วยสีหน้าประหลาดใจ ฟุมิโกะเองก็แยงสุดชีวิต
เช่นกัน

“คุณไม่เข้าใจที่ฉันอธิบายเมื่อกี้หรือคะ”

“หมายถึงอะไร”

“ก็หมายถึงหัวอกลูกผู้หญิงอย่างฉันที่พูดไม่ออกมา ‘อย่าไปนะ!’
เพราะศักดิ์ศรีมันค่าอะนะสิ!”

“พูดออกมาเองเลยหรือเนี่ย”

อิราอิกล่าวขณะแหบหงายหลังตกเก้าอี้ ฟุมิโกะเมินปฏิเสธกิริยา
ของอีกฝ่าย หันไปขอความช่วยเหลือจากคะซุแทน

“คุณเข้าใจฉันใช่ไหมคะ”

คะซุแสดงท่าทีครุ่นคิดไม่กี่วินาที จากนั้นก็เอ่ยจี้ใจดำในแบบ
ของตัวเองเหมือนกัน

“แปลว่า ที่จริงคุณก็ไม่อยากให้เขาไปอเมริกาหรอกคะ”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว...”

พอเห็นฟูมิโกะตอบอีกอึดด้วยท่าทางดีใจ ฮิราอิกิก็เอ่ยหัวนๆว่า
“ใครจะไปเข้าใจล่ะ”

ถ้าฮิราอิกิอยู่ในสถานะเดียวกับฟูมิโกะ เธอคงร้องไห้และตะโกน
ไปตรงนั้นแล้วว่าอย่าไปนะ! แน่หนอนว่าฮิราอิกิคงแกล้งร้องไห้ไปอย่างนั้น
เพราะเธอมีความเชื่ออยู่ลึกๆว่าน้ำตาคืออาวุธของผู้หญิง

ฟูมิโกะทำตาเป็นประกาย สีหน้าจริงจังขณะอ้อนวอนคะซุผู้อยู่
หลังเคาน์เตอร์

“เอาเป็นว่า ให้ฉันกลับไปวันนั้นของเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนเถอะ
ค่ะ!”

หลังได้ฟังคำขออันเหลือเชื่อที่ว่าอยากให้อภัยตัวเองย้อน
กลับไปเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน ฮิราอิกิมองไปหน้าทำอะไรไม่ถูกของคะซุ
พร้อมกับพิมพ์ว่า “เขาวุ่นแน่ะ” คะซุเองก็ตอบเพียงแค่ว่า “อะ เอ่อ”
และไม่พูดอะไรไปมากกว่านั้น

ร้านกาแฟแห่งนี้เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาเมื่อไม่กี่ปีก่อน เพราะ
มีตำนานประจำเมืองที่ว่าร้านนี้ช่วยให้คนย้อนกลับไปในอดีตได้
สมัยนั้นฟูมิโกะไม่ได้สนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ เลยไม่มีความทรงจำ
เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่เลย ที่เธอเข้ามาใช้บริการร้านกาแฟแห่งนี้เมื่อ
หนึ่งสัปดาห์ก่อนเป็นเหตุบังเอิญล้วนๆ

เมื่อคืนฟูมิโกะเปิดรายการวาไรตี้ดูแบบไม่ได้คิดอะไร พอ
ได้ยินพิธีกรรายการเอ่ยคำว่า “ตำนานประจำเมือง” ในช่วงต้นรายการ

ความทรงจำเกี่ยวกับร้านกาแฟแห่งนี้ก็ย้อนกลับเข้ามาในสมองของ
เชอจดุสสายฟ้าฟาด เธอจำได้รางๆ แต่สิ่งที่นึกออกได้อย่างชัดเจน
คือคำว่า “ร้านกาแฟช่วยให้อ่อนกลับไปในอดีตได้”

ถ้าได้กลับไปในอดีต เราอาจได้แก้ตัวใหม่ อาจได้คุยกับโกโร่
อีกครั้ง

ความหวังเพื่อพวกซึ่งวนเวียนอยู่ในสมองทำให้ฟูมิโกะสูญเสีย
ความสามารถในการคิดไตร่ตรอง เช้าวันรุ่งขึ้นเธอออกไปทำงาน
โดยลืมกินข้าวเช้า อีกทั้งยังไม่มีสมาธิในการทำงาน เอาแต่พะวง
กับเวลา อยากตรวจสอบให้แน่ใจเร็วขึ้นสักวินาทีเดียวก็นั่งดี สมาธิ
ของเธอแตกกระเจิงและทำงานผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ติดต่อกันจน
เพื่อนร่วมงานถึงกับทักว่า “เป็นอะไรหรือเปล่า” พอเวลาเลิกงาน
ใกล้เข้ามา อารมณ์กระวนกระวายของฟูมิโกะก็พุ่งถึงขีดสุด

การเดินทางจากบริษัทไปร้านกาแฟใช้เวลาสามสิบนาทีรวมเวลา
ต่อรถไฟ ระหว่างทางจากสถานีใกล้ที่สุดจนถึงร้านกาแฟนั้น เธอ
รีบร้อนจนเกือบจะวิ่ง พอเข้าร้านในสภาพหอบแฮก ฟูมิโกะไม่รอให้
คະซุทักทายว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” จนจบประโยคด้วยซ้ำ เธอโพล่ง
ขออีกฝ่ายเลยว่า “ให้ฉันย้อนกลับไปในอดีตเถอะค่ะ!” และความ
กระตือรือร้นนั้นก็ยังคงอยู่จวบจนกระทั่งอธิบายจบ

ทว่าเมื่อเห็นปฏิกิริยาของทั้งสองที่อยู่ตรงหน้า ฟูมิโกะก็ชักหวั่นใจ
ฮิราอิแค้นองหน้าฟูมิโกะแล้วยิ้มมีเลศนัย ส่วนคະซุททำหน้าหนึ่งๆ
ไม่ยอมสบตาฟูมิโกะเลย

อีกอย่างหนึ่ง ถ้าเกิดร้านนี้ทำให้คนย้อนกลับไปในอดีตได้จริงๆ
ก็น่าจะมีคนมาที่ร้านกันมากกว่านี้ แต่ที่นี้กลับมีแค่หญิงในชุดเดรส
สีขาว ชายผู้นั่งงานนิตยสารท่องเที่ยว ฮิราอิ และคະซุ เหมือนเมื่อ

หนึ่งสัปดาห์ก่อนไม่มีผิด

ฟูมิโกะถามด้วยความวิตกเล็กน้อยว่า “กลับไปในอดีต...ได้
ใช่มั้ยคะ”

เธอคิดขึ้นได้ว่าควรถามเรื่องนั้นเป็นอย่างแรก แต่ก็สายเกินไปแล้ว

“ว่ายังไงคะ” ฟูมิโกะคาดคั้นคะซุผ่านเคาน์เตอร์

คะซุได้ยินคำถามก็ตอบกำกวมว่า “เอ๊ะ เอ่อ ก็...”

เธอยังคงไม่มองตาฟูมิโกะ

ทว่าทันทีที่ได้ยินคำตอบนั้น นัยน์ตาของฟูมิโกะก็เริ่มมีประกาย
วาววับ ไม่ปฏิเสธ อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธว่าทำไม่ได้ ความตื่นเต็นของเธอ
พุ่งพรวดในทันใด

“ให้ฉันยืมเวลาเถอะค่ะ!”

ฟูมิโกะร้องขอด้วยความแข็งขันจนแทบจะกระโดดข้ามเคาน์เตอร์
ไปหาอีกฝ่าย

“เธอจะยืมเวลากลับไปทำอะไรล่ะ”

ฮิราอิเอย์ถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา ก่อนจิบกาแฟเย็นชืดดั่งชุด

“ฉันจะแก้ตัวใหม่ค่ะ!” แววตาของฟูมิโกะจริงจัง

“อย่างนี้เอง” ฮิราอิยกไหล่

“ขอความกรุณาด้วยค่ะ!”

เสียงที่ทิวความดั่งขึ้นอีกระดับของฟูมิโกะสะท้อนก้องภายในร้าน
ฟูมิโกะเพิ่งหันมาสนใจเรื่องแต่งงานกับโกโร่เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ปีนี้
เธอจะอายุยี่สิบแปดปีแล้ว ที่ผ่านมาก็โดนพ่อแม่ที่อยู่ฮาโกดาเตะ
เร่งเร้าว่า “ยังไม่แต่งงานอีกเหรอ” “ไม่เจอคนดี ๆ เลยเหรอ” ตั้งแต่
น้องสาวผู้มีอายุใกล้เคียงยี่สิบห้าปีแต่งงานไปเมื่อปีก่อน ทั้งพ่อและแม่
ก็ยิ่งคะยั้นคะยอฟูมิโกะหนักขึ้นจนถึงกับส่งเมลมาถามทุกสัปดาห์

นอกจากน้องสาว พุฒิโกะยังมีน้องชายวัยยี่สิบสามปีอยู่อีกคน แต่
น้องชายก็แต่งงานเพราะแฟนท้องไปเรียบร้อยแล้วที่บ้านเกิด ขณะนี้
จึงเหลือพุฒิโกะคนเดียวที่ยังไม่แต่งงาน

ก่อนหน้านั้นพุฒิโกะไม่เคยร้อนใจเรื่องแต่งงาน แต่การแต่งงาน
ของน้องสาวก็ทำให้ความคิดของพุฒิโกะเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย
จนเริ่มคิดว่าถ้าอีกฝ่ายเป็นโกโร่ เธอจะแต่งงานด้วยก็ได้

อิราอิฮิยิบนุหรีจากกระเป๋าสีของกระจุกกระจิกลายเสือดาว
เธอจุดนุหรีพร้อมกับพูดเป็นการเป็นงาน “อธิบายให้เข้าใจชัดๆ น่าจะ
ดีกว่ามัง”

คะซุตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “จริงด้วยนะคะ” จากนั้น
ก็เดินอ้อมเคาน์เตอร์ไปตรงหน้าพุฒิโกะ เธอมองอีกฝ่ายด้วยแวตตา
อ่อนโยนราวกับจะปลอบประโลมเด็กร้องไห้

“เอละ ฟังให้ดีๆ นะคะ”

“อะ อะไรหรอ”

พุฒิโกะรู้สึกประหม่า

“คุณย่อนเวลากลับไปได้ค่ะ จริงอยู่ที่คุณย่อนกลับไปได้ แต่...”

“แต่?”

“เมื่อย่อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามเพียงใด ความเป็นจริง
ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงหรอกนะคะ”

พุฒิโกะไม่อาจทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่ว่า
“ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” ที่ฟังได้ยิน จึงเปลือร้องถาม
เสียงดังกลับไปว่า “เอ๊ะ”

คะซุอธิบายต่ออย่างสงบ

“ต่อให้คุณย่อนกลับไปในอดีตแล้ว เอ่อ บอกความรู้สึกจาก

ใจจริงกับแฟนที่ไปอเมริกา...”

“ต่อให้ย้อนกลับไปในอดีตแล้วบอกความรู้สึก?”

“ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลงค่ะ”

“เอ๊ะ”

พุมิโกะยกมือปิดหูสุดชีวิตเพราะไม่อยากฟัง แต่คะซุยังฟันคำพูดที่เธอไม่อยากฟังมากที่สุดอย่างสิ้นไหล

“เรื่องที่เราไปอเมริกาจะไม่เปลี่ยนแปลงค่ะ”

พุมิโกะสิ้นไปทั้งตัว ทว่าคะซุยังคงอธิบายต่อด้วยท่าทีเฉยเมยราวกับคนไร้หัวใจ

“ต่อให้คุณกลับไปในอดีตแล้วอ่อนวอนอย่างตรงไปตรงมาว่าไม่อยากให้เขาไป! ความรู้สึกอาจลือไปถึงก็จริง แต่ในความเป็นจริงจะไม่มียะไรเปลี่ยนแปลงเลยค่ะ”

ถ้อยคำอันไร้ความปรานีของคะซุทำเอาพุมิโกะทักท้วงเสียงดังลั่นโดยไม่รู้ตัว

“แบบนี้ก็ไม่มีคามหมายนะสิคะ!”

“โมโหใส่พวกเราไปก็เท่านั้นละน่า”

ฮิราอิตอบได้อย่างใจเย็นพร้อมกับพนควันนุหรี ท่าทางจะรู้อยู่แล้วว่าเรื่องจะกลายเป็นแบบนี้

“ทำไมละ” พุมิโกะถามคะซุด้วยแววตาหาที่พึ่ง

“ถึงจะถามว่าทำไมก็เถอะ”

เด็กสาวตอบคำถามอีกฝ่ายสั้นๆ ว่า

“...มันเป็นกฎนะค่ะ”

ปกติแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางข้ามเวลาในภาพยนตร์หรือนิยายจะมีกฎว่า “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ห้ามทำตัวก้าวก่ายจนก่อให้เกิด

เกิดผลกระทบต่อความเป็นจริง” ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่ย้อนเวลา แล้วเข้าไปขัดขวางการแต่งงานหรือการพบกันของพ่อแม่ อาจเป็นการทำลายเหตุที่ตนได้เกิดมาจนตัวเองต้องหายไปจากโลกแห่งความเป็นจริงนั่นเอง

นี่คือคำนิยามทั่วไปที่ใช้ในเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางข้ามเวลา เป็นส่วนใหญ่ แน่หนอนว่าฟูมิโกะก็เป็นคนหนึ่งที่ตั้งใจคำนิยามที่ว่า “ถ้าเปลี่ยนแปลงอดีต ความเป็นจริงก็จะเปลี่ยนแปลงตาม” เธอถึงได้คิดอยากย้อนไปในอดีตเพื่อแก้ตัวใหม่อีกครั้ง

แต่มันกลายเป็นความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริงไปเสียแล้ว

ฟูมิโกะอยากได้คำอธิบายที่จะทำให้เธอยอมรับกฎอันเหลือเชื่อที่ว่า “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” แต่คะซึกุกลับตอบสั้นๆ แค่ว่า “มันเป็นกฎนะค่ะ” ไม่ใช่ว่าเธอขี้แก้งเลยไม่ยอมบอก หรือว่าเรื่องนั้นยากเกินไปจนอธิบายไม่ได้ มันเป็นกฎก็เท่านั้นเอง คะซึกุก็คงไม่รู้เหตุผลเหมือนกัน สีหน้าเฉยเมยของเธอบ่งบอกอย่างนั้น

อิราอิมองหน้าฟูมิโกะแล้วพูดอย่างยินดี “เสียใจด้วยนะ!” จากนั้นก็พ่นควันบุหรี่แบบสบายอารมณ์ เธอคงรอจะกล่าวประโยคนี้นี้มาตั้งแต่ตอนฟูมิโกะเริ่มอธิบายเหตุการณ์แล้ว

“อะไรกัน...”

เรียวกะมลายหายไปจากร่างของฟูมิโกะ เธอทรุดลงนั่งเก้าอี้ด้วยเนื้อตัวอ่อนปวกเปียก ป่านนี้เพิ่งจะนึกถึงเรื่องบทความแนะนำร้านกาแฟแห่งนี้ในนิตยสาร

บทความเริ่มด้วยพาดหัวว่า “ไขความจริงของร้านกาแฟที่พาคณะย้อนสู่อดีต” ซึ่งเป็นที่รู้จักจากตำนานประจำเมือง” ส่วนเนื้อหาคร่าวๆ มีดังนี้

ร้านกาแฟนี้มีชื่อว่าพูนิดูลี พูนิดูลา ซึ่งโด่งดังจากเรื่องเล่าที่ว่าร้านนี้แล้วจะย้อนกลับไปในอดีตได้ จนมีลูกค้าต่อคิวยาวเป็นทางว่าไม่เว้นแต่ละวัน แต่ในความเป็นจริงคือแทบไม่มีใครย้อนไปอดีตได้ นั่นเพราะมีกฎที่ยังยาก...ยุ่งยากเอามากๆอยู่นั่นเอง

กฎข้อแรกคือ “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต จะไม่สามารถพบคนที่ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ได้” ดังนั้น อาจมีกรณีที่ “ถึงย้อนไปอดีตได้ก็ไร้ความหมาย” ขึ้นกับว่าจุดประสงค์คืออะไร

กฎอีกข้อก็คือ “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” พอถามดูว่าทำไมถึงมีกฎแบบนี้ เราก็ได้รับคำตอบจากทางร้านแล้วว่า “ไม่ทราบค่ะ”

มีหน้าซ้ำ ระหว่างการเก็บข้อมูล เรายังไม่เคยพบคนที่เคยย้อนไปอดีตได้จริงๆเลย

สรุปคือ ไม่รู้ว่ามาร้านกาแฟแห่งนี้แล้วจะย้อนไปอดีตได้จริงหรือไม่ ต่อให้ย้อนกลับไปได้ ก็ยังเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงไม่ได้ อยู่ดี เท่ากับว่าไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง แม้ตำนานประจำเมืองแบบนี้จะน่าสนใจ แต่ไม่รู้ว่ามีไว้เพื่ออะไรกันแน่ ผู้เขียนบทความสรุปเอาไว้เช่นนั้น

นอกจากนี้ยังเขียนอีกด้วยว่า นอกเหนือจากที่ระบุในบทความแล้ว ดูเหมือนยังมีกฎอีกจำนวนหนึ่งในการย้อนเวลาสู่อดีต แต่รายละเอียดไม่แน่ชัด

พอรู้สึกตัวอีกที ฮิราอิกิมานั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะที่พุมิโกะพุดอยู่ และเล่ากฎข้ออื่นๆให้ฟังอย่างเร่งร่า

พุมิโกะยังพุดหน้ากับโต๊ะ ฟังอีกฝ่ายพลางพินิจไถ่หน้าตาลตรงหน้า เธอคิดอย่างเหม่อลอยไปด้วยว่า ทำไมร้านนี้ไม่ใช้น้ำตาลก้อนกันนะ

“ไม่ใช่แค่นี้หรอกนะ เราจะย้อนไปอดีตได้ก็เฉพาะตอนหนึ่งที่หนึ่ง
ตัวหนึ่งในร้านกาแฟร้านนี้ใช้มั้ยละ และถึงจะย้อนกลับไปในอดีต
เราก็ลุกจากที่นั่งตัวนั้นไปที่อื่นไม่ได้ยูตี...”

พองอีนัวถึงนิ้วที่ห้า ฮิราอิก็ถามคะซุว่า “แล้วยังมีอะไรอีกนะ”
คะซุเซ็ดแก้วอยู่ เธอพูดเสริมโดยไม่มองมาทางนี้ราวกับกำลังพูด
กับตัวเองว่า “มีจำกัดเวลาละ”

“จำกัดเวลาเหรอ”

ฟูมิโกะเงยหน้าแล้วถามกลับโดยไม่รู้ตัว คะซุแค่พยักหน้า
แล้วยิ้มบาง

ฮิราอิเอานิ้วจิ้มโต๊ะ พูดด้วยท่าทางเหมือนสนุก

“บอกตามตรงนะ ปกติคนที่ได้ฟังมาขนาดนี้แล้วยังอยาก
ย้อนไปอดีตนะ แทบไม่มีหรอก”

ไมลี ฮิราอิกำลังสนุกจริงๆขณะเธอมองฟูมิโกะ

“ลูกคำที่เข้าใจผิดแล้วตรงมาบอกว่า ฉันอยากย้อนไปอดีตค่ะ!
โดยไม่ลังเลเลยแบบเธอเนี่ย ฉันไม่ได้เจอมานานแล้วนะ...”

“คุณฮิราอิ”

คะซุเอ่ยปราม

“ฉันจะบอกเธอว่าโลกเราไม่ได้ตายขนาดนั้นหรอก ตัดใจ
ซะเถอะ”

ฮิราอิยังจุ่มไมให้ขาดตอน เด็กสาวกล่าวอีกครั้งด้วยเสียง
ที่แข็งขันเล็กน้อย

“คุณฮิราอิ”

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ของแบบนี้บอกไปให้ชัดๆเลยน่าจะ
ดีกว่า...อู๊ย”

เป็นเวลาค่าแล้ว เร็วแรงทั้งหมดหดหายไปจากร่างของฟูมิโกะ

โดยสิ้นเชิง เธอพบบอกกับโต๊ะอีกครั้ง

ฮิราอิหัวเราะเสียงดัง

จิ้งหะนั้นเอง

“ขอกาแฟอีกถ้วย”

ชายที่นั่งงานนิตยสารห้องที่ขวายู่ตรงโต๊ะใกล้ทางเข้าร้านที่สุด
ส่งเสียงบอกคะซุ

“อ๊ะ ค่ะ...”

กรุงกริ่ง

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

เสียงของคะซุดังก้องขณะหญิงสาวผู้หนึ่งเดินเข้ามาภายในร้าน
เธอสวมชุดเดรสเรียบ ๆ สีฟ้าอ่อนคลุมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนสีเบจ
รองเท้าผ้าใบสีกรมท่า ถือถุงผ้าสีชาวล้วน เธอมีผิวขาว ดวงตากลมโต
เปล่งประกายดูจสาวน้อย

“กลับมาแล้ว”

“พี่”

คะซุเรียกหญิงน้อยตากลมโตที่ดูเหมือนสาวน้อยว่า “พี่” แต่
อันที่จริงเธอเป็นภรรยาของลูกพี่ลูกน้องของคะซุเท่านั้น ถ้าจะพูด
ให้ถูกก็คือ เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องตามกฎหมายของคะซุ ชื่อว่า
โทคิตะ เค

“ซาคุระร่วงซะแล้วเนอะ”

เคหักทวยคะซุด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แต่คงไม่ได้รู้สึกเสียดาย
เท่าปากว่า

“จริงด้วย”

คะซุตอบสบายๆ สีหน้าของเธอดูอ่อนโยนต่างจากปกติ ไม่ได้ทำ
ท่างเห็นเป็นคนอื่นคนไกลเหมือนเวลาปฏิบัติตัวกับฟูมิโกะ

“กลับมาแล้วเหรอ” ฮิราอิพูด เธอคงเบื่อกับจะหยอกฟูมิโกะแล้ว
จึงลุกจากโต๊ะตัวที่ฟูมิโกะนั่ง แล้วส่งเสียงทักกระหว่างย้ายไปนั่ง
เคาน์เตอร์

“ไปไหนมานะ” ฮิราอิถาม

“โรงพยาบาล”

“ไปตรวจร่างกายตามปกติเหรอ”

“อือ”

“วันนี้สีหน้าเธอดูดีนี่”

“ใช่มี๊ยะละ”

เคเหลือบมองฟูมิโกะที่พบบกับโต๊ะแล้วเอียงคอสงสัย แต่ฮิราอิ
ส่ายหน้าเบาๆ เคจึงเดินเข้าห้องที่อยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ไปโดยไม่เอ่ย
อะไร

กริ่งกริ่ง

ลักพักหนึ่งหลังเคเดินหายเข้าไปในห้องด้านหลัง บุรุษร่างใหญ่
ก็เดินเข้ามาในร้าน เขาต้องก้มตัวเยอะทีเดียวเพื่อไม่ให้ศีรษะชน
กับทางเข้า เจ้าตัวใส่ชุดพ่อครัวสีขาวทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตเนื้อบาง
กางเกงสีดำ มือขวาถือฟางกัญญาแจที่มีลูกกัญญาแจห้อยอยู่มากมาย
จนพวกมันส่งเสียงกระทบกันดังกริ่ง ชื่อของเขาคือโทคิตะ นางาระ
มาสเตอร์ของร้านกาแฟแห่งนี้

“กลับมาแล้วหรือคะ”

คะซุกล่าวทักทาย นางาระพยักหน้าเล็กน้อย แล้วหันดวงตา

เล็กเรียวดูจเส้นด้ายไปยังชายที่นั่งงานนิตยสารตรงโต๊ะที่อยู่ใกล้ทางเข้ามากที่สุด

คะซุหายไปในครวัเพื่อเอากาแฟมาเติมให้ฮิราอิซึ่งยื่นถ้วยมาให้โดยไม่พูดอะไร ฮิราอินั่งเท้าคางพลางมองนางาเรอยู่เงียบๆ

นางาเรหยุดยืนหน้าชายที่งานนิตยสารแล้วทักทายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“คุณฟูสะงิ”

ชายชื่อฟูสะงิค่อยๆ เยหน้ามองเขาด้วยท่าทางเหมือนไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเรียกตนหรือเปล่า นางาเรค้อมศีรษะให้เล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า

“สวัสดีครับ”

ฟูสะงิตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “สวัสดีครับ”

จากนั้นก็ลดสายตากลับไปมองนิตยสารตามเดิม

นางาเรมองฟูสะงิอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปทางครัวแล้วเรียก “คะซุ”

“อะไรเหรอ” คะซุโผล่หน้ามาตอบจากในครัว

“โทร.หาคุณโคตาเกะให้ที...”

คะซุลงไปชั่วขณะ แต่เมื่อนางาเรบอกว่า “พอดีทางนั้นตามหาตัวเขาอยู่” แล้วหันไปมองฟูสะงิ เด็กสาวก็เข้าใจความหมายและตอบรับทันทีว่า “อ๊ะ อือ” เธอจัดแจงเดินเข้าห้องด้านหลังเพื่อโทรศัพท์หลังเติมกาแฟให้ฮิราอิแล้ว

นางาเรอ้อมเคาน์เตอร์เข้าไปข้างในพลางชำเลื่องมองฟุมิโกะผู้พับหน้ากับโต๊ะ เขาหยิบแก้วจากชั้นวาง ตามด้วยกล่องน้ำส้มจากตู้เย็นใต้เคาน์เตอร์มารินใส่แก้วด้วยท่าที่สบายๆ แล้วดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง

นางาเรหายเข้าครัวไปล้างแก้ว แต่หันได้นั้นก็มีเสียงเคาะเล็บ

กับเคาน์เตอร์ดังกล่าว

“...?”

เขาโผล่หน้าออกมา ฮีราอิก็ชักมือทีละนิ้วเรียกให้เขาเข้าไปหานางาเรเดินตัวมเตี้ยมออกมาทั้งที่มีมือยังเปียกอยู่ ฮีราอิชะงักตัวเล็กน้อยเพื่อกระซิบถามว่า “เป็นไงบ้าง?”

นางาเรส่งเสียงกลับไปว่า “หืม?” ระหว่างหากระดาษทิชชูสำหรับใช้ในครัวไปด้วย ไม่รู้ว่าตอบคำถามหรือแสดงอาการหงุดหงิดที่หากระดาษทิชชูไม่เจอแน่

ฮีราอิกระซิบเบาขึ้นอีก “เรื่องตรวจร่างกาย...”

นางาเรไม่ตอบคำถามนั้น เพียงยกนิ้วเกาโคนจมูกนิดหน่อย “ผลออกมาไม่ดีหรอก” ฮีราอิทำหน้าที่จริงจึงขณะเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

สีหน้าของนางาเรไม่เปลี่ยนแปลง เขาพิมพ์คำล้ายพูดกับตัวเองว่า “คราวนี้ไม่ถึงกับต้องเข้าโรงพยาบาลนะครับ...”

ฮีราอิระบายลมหายใจเบาๆ ก่อนตอบว่า “งั้นเหรอ” จากนั้นหันไปมองห้องที่เคเดินเข้าไป

หัวใจของเธออ่อนแอมาตั้งแต่เกิด เธอจึงเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น แต่โดยธรรมชาติแล้วเธอเป็นคนอึดยาคัยดีและร่าเริงแจ่มใส ไม่ว่าสุขภาพร่างกายจะแย่อย่างไร เธอก็มีรอยยิ้มบนใบหน้าเสมอ ฮีราอิรู้จักนิสัยของเคดี จึงหันมาถามนางาเรด้วยเพื่อความแน่ใจ

นางาเรหากระดาษทิชชูสำหรับใช้ในครัวเจอจนได้ เขาใช้มันเช็ดมือพร้อมกับเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปด้วย

“แล้วคุณฮีราอิไม่เป็นไรหรอกครับ”

ฮีราอิทำตาโต ไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงเรื่องอะไร

“หมายถึงอะไรเธอ” เธอถามกลับ

“น้องสาวของคุณมาหาหลายครั้งแล้วใช้มั้ยล่ะครับ”

“...อ้อ อีม”

ฮิราอิตอบคลุมเครือขณะกวาดตามองภายในร้านแต่ไม่ได้คิด
จะมองอะไรเป็นพิเศษ

“จำได้ว่าครอบครัวที่บ้านเกิดของคุณทำธุรกิจเรียวกัง” ใช้มั้ย
ครับ”

“ก็ใช่”

นางาเรไม่รู้ว่ารายละเอียด เขาเคยได้ยินแล้วว่า พอฮิราอิหนีออก
จากบ้าน น้องสาวของเธอก็สืบทอดกิจการเรียวกังของครอบครัวต่อ

“น้องสาวทำคนเดียวน่าจะเหนื่อยนะครับ...”

“ไม่ต้องห่วงๆ น้องสาวฉันเป็นคนขยันขันแข็งนะ”

“แต่...”

“ปานนี้แล้วฉันกลับไปไม่ได้หรอก”

เธอพูดออกมา จากนั้นหยิบกระเป๋าใส่ต่างค์ใบใหญ่เท่า
พจนานุกรมออกจากกระเป๋าใส่ของกระจุกกระจิกลายเสือดาว แล้ว
เริ่มความหาเหรียญจนพวมันกระทบกันดังก๊ิง

“ทำไม่ล่ะครับ”

“กลับไปก็ทำอะไรไม่ได้นี่นา”

ฮิราอิเอียงคอเล็กน้อย ด้วยสีหน้าขบขัน

นางาเรพูดค้างอยู่ที่คำว่า “แต่...” แล้วเธอก็เอ่ยขัดเขาว่า
“ขอบคุณสำหรับกาแฟจ๊ะ!” ก่อนจะวางเงินค่ากาแฟไว้บนเคาน์เตอร์
แล้วออกจากร้านไปราวกับตั้งใจหนีหน้า

* โรงแรมแบบญี่ปุ่นยุคเก่า

กรุงศรี

นางาเรรวบรวมเหรียญที่อีกฝ่ายทิ้งเอาไว้ พร้อมกับนั้นก็เหลือบตามองพุมิโกะผู้พบบหน้ากับโต๊ะ แต่ก็แค่มองอย่างเดียว เขายับยั้งเล่นเหรียญที่รวบรวมไว้ในมือขนาดใหญ่ของตัวเองจนพวกมันกระทบกันส่งเสียงดังกริ่ง ไม่ได้สนใจว่าเหรียญที่พบบหน้าอยู่เป็นใคร

“พี่...”

คะซุโผล่หน้ามาเรียกนางาเร เธอเรียกเขาว่า “พี่” ก็จริง แต่ทั้งสองเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้องกัน ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ

“หืม?”

“พี่สะใภ้เรียกค่ะ”

นางาเรหันมองภายในร้านก่อนจะรับคำว่า “เข้าใจแล้ว” เขามีท่าทีสบายๆ ตอนส่งเหรียญที่เพิ่งรวบรวมมาให้คะซุกำไว้บนฝ่ามือ “คุณโคตาเกะบอกว่าจะมาเดี๋ยวนี้”

นางาเรพยักหน้าเสียบๆ เป็นการรับรู้รายงานของคะซุ

“ฝากร้านด้วยล่ะ” เขากล่าวก่อนเดินหายไปทางห้องด้านหลัง

“ค่ะ”

เธอรับคำเช่นนั้นก็จริง แต่ในร้านตอนนี้มีเพียงเหรียญที่หนึ่งอ่านนิยาย พุมิโกะผู้พบบีระอยู่กับโต๊ะ และชายชื่อฟูสะงิที่กำลังงานนิตยสารและจดบันทึกบางอย่าง

พอใส่เงินที่ได้มาลงเครื่องคิดเงินเรียบร้อย คะซุก็เก็บถ้วยที่ฮิราอิติมทิ้งไว้

หนึ่งในนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณสามเรือนส่งเสียงทুমดังห้าครั้ง “กาแพ...”

ฟูสะงิยกแก้วกาแฟแล้วเรียกคะซุผู้อยู่หลังเคาน์เตอร์ เขายังไม่ได้กาแฟที่ขอเติมไปเมื่อครู่เลย

“อ๊ะ...”

คะซุรีบวิ่งเข้าครัว หยิบเหยือกแก้วใสที่มีกาแฟใส่ออกมา

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรหรอก”

หลังพบบ่นอยู่กับโต๊ะครู่ใหญ่ ฟูมิโกะก็พิมพ์ออกมาแบบนั้น
คะซุมองเธอทางหน้าต่างขณะรินกาแฟให้ฟูสะงิ

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรหรอก”

ฟูมิโกะเงยหน้าอย่างรวดเร็ว

“ไม่เปลี่ยนแปลงก็ไม่เป็นไร ให้เป็นแบบนี้ต่อไปก็ได้”

เธอพูดแล้วผุดลุกขึ้นยืน เดินปราดเข้าหาคะซุจนแทบชนกัน
ขณะเด็กสาววางถ้วยกาแฟไว้ตรงหน้าฟูสะงิ คะซุขมวดคิ้ว พิมพ์ว่า
“อะ...เอ่อ” พลังถอยหลังไปหนึ่งถึงสองก้าว

ฟูมิโกะเข้าประชิดอีกฝ่ายยิ่งขึ้นไปอีก

“ฉันจะบอกว่า ให้คุณช่วยพาฉันกลับไปเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน
ไถ่ล่ะ!”

ถ้อยคำของฟูมิโกะปราศจากความลังเลเหมือนตัดสินใจได้แล้ว
แต่เจ้าตัวอาจแค่กำลังตื่นเต้นกับโอกาสที่จะได้กลับไปในอดีตเฉยๆ
จึงหายใจเร็ว

“อ๊ะ แต่ว่า...”

ความที่ทำอะไรไม่ถูกเมื่อเผชิญกับท่าที่ปึงปึงของฟูมิโกะ คะซุ
จึงหมุนตัวอ้อมผ่านด้านข้างของอีกฝ่ายเพื่อหนีกลับเข้าไปอยู่หลัง

เคาน์เตอร์ แล้วค่อยบอกว่า “ยังมีกฎอีกข้อ...”

พอได้ยินเช่นนั้น ฟุมิโกะก็ทำคิ้วตกร่องว่า “ยังมีอีกเธอ?”

ไม่สามารถพบคนที่ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง ต้องนั่งเก้าอี้ตัวที่กำหนดเท่านั้นจึงจะย้อนไปอดีตได้ ขยับจากตรงนั้นไม่ได้ เวลามีจำกัด ฟุมิโกะนับนิ้วอย่างเอือมระอา

“กฎข้อนี้อาจเป็นปัญหาสำคัญที่สุดก็ได้...”

แค่กฎพวกนี้ก็ไม่น่าเหนื่อยใจจะแะอยู่แล้ว พอมี “ปัญหาสำคัญที่สุด” โผล่มาอีก ฟุมิโกะจึงเริ่มท้อแท้

กระนั้นเธอก็กัดริมฝีปากแน่นแล้วพูดว่า

“ในเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว จะกฎแบบไหนก็ช่าง...บอกมาเถอะ...”

เธอถอดดอกพยับหันหน้ากับตัวเอง เพื่อแสดงให้คะซุเห็นว่าตนเตรียมใจพร้อมเพียงใด

คะซุถอนหายใจเป็นนัยว่า “เข้าใจแล้วค่ะ” จากนั้นเอาเหยือกแก้วที่ถืออยู่เข้าไปเก็บในครัว

เมื่อเหลืออยู่ตัวคนเดียว ฟุมิโกะก็สูดหายใจลึกเพื่อสงบสติอารมณ์

เป้าหมายในตอนแรกของฟุมิโกะคือการย้อนไปอดีตเพื่อขัดขวางไม่ให้โงโร่ไปอเมริกา ใช้คำว่าขัดขวางอาจฟังดูไม่ดีก็จริง แต่หากเธอสารภาพความในใจว่า “ไม่อยากให้ไป” โงโร่อาจเปลี่ยนใจไม่ไปอเมริกาก็ได้ ถ้าไปได้สวย พวกเธออาจไม่ต้องเลิกกันก็ได้ สรุปคือหากถามว่าทำไมถึงอยากย้อนไปอดีต คำตอบก็คือ “เพราะอยากเปลี่ยนแปลงความเป็นจริง” นั่นเอง

แต่ถ้ากฎบอกว่าความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง เธอก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ ทั้งเรื่องที่โงโร่จะไปอเมริกาและเรื่องที่พวกเธอเลิกกัน

กระนั้นฟูมิโกะก็ยังรู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าอยากย้อนไปอดีต เธออยากลองกลับไป ซึ่งแปลว่าการย้อนเวลากลับกลายเป็นเป้าหมายในตัวของมันเอง ข้อเท็จจริงที่ว่าจะได้ลองสัมผัสปรากฏการณ์นำพิศวงทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง เธอไม่รู้หรือว่ามันเป็นเรื่องดีหรือเปล่า แต่เธอก็บอกตัวเองว่าประสบการณ์จากการย้อนเวลาต้องเป็นผลดี ไม่ใช่ผลเสียอย่างแน่นอน

พอฟูมิโกะสุดหายใจลึกๆ เสร็จเรียบร้อย คะซุก็กลับออกมา ฟูมิโกะทำหน้าที่เครียดเหมือนจำเลยที่รอฟังคำตัดสินของศาล เด็กสาวเอ่ยจากด้านหลังเคาน์เตอร์ว่า

“ก็อย่างที่ทราบแล้วว่าเราจะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เฉพาะตอนหนึ่งที่นั่งตัวหนึ่งในร้านกาแฟแห่งนี้...”

ทันทีที่ได้ยินดังนั้น ฟูมิโกะก็หันขวับมองรอบร้านจนแทบจะไต่ยืนเสียงตัดอากาศ

“ตรงไหนล่ะ ฉันต้องนั่งตรงไหน”

กะซุส่งสายตาเงิบๆ มองไปยังผู้หญิงที่สวมชุดเดรสสีขาว โดยไม่ได้สนใจปฏิกิริยาของฟูมิโกะ

ฟูมิโกะสังเกตเห็นสายตาของอีกฝ่าย จึงไล่สายตาตามไปจนถึงผู้หญิงในชุดเดรส

“ที่นั่งตัวนั้นค่ะ” กะซุพูดเบาๆ

“...เอ่อ ตัวที่มีผู้หญิงนั่งอยู่นะเหรอ” ฟูมิโกะกระซิบถามข้ามเคาน์เตอร์ สายตายังจับจ้องผู้หญิงในชุดเดรส

“ค่ะ” กะซุตอบสั้นๆ

ฟูมิโกะเดินไปหยุดอยู่หน้าผู้หญิงในชุดเดรสสีขาวเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่ก่อนจะฟังคำตอบสั้นๆ นั้นจบดี

ผู้หญิงในชุดเดรสไว้มวยยาวสีดำตัดกับผิวขาวใส ท่าทางของเธอ
อมทุกข์ แม้จะเข้าฤดูใบไม้ผลิที่อากาศยังหนาวอยู่เล็กน้อย แต่เจ้าตัว
กลับสวมชุดเดรสแขนสั้น มีหน้าซำยังไม่เห็นเสื้อโค้ตวางหรือแขวน
อยู่แถวนั้น พุมิโกะเลยรู้สึกแปลกๆ ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาใส่ใจ
เธอส่งเสียงถามผู้หญิงในชุดเดรส

“เอ่อ ฉันของนั่งตรงนี้แทนได้มั๊ยคะ”

พุมิโกะขมกลืนความร้อใจ เธอถามอย่างสุภาพเพื่อไม่ให้เสีย
มารยาท แต่ผู้หญิงในชุดเดรสกลับไม่แสดงปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ
อย่างกับไม่ได้ยินคำขอของเธอ ทำเอาพุมิโกะจุนขึ้นมาบ้าง แต่
นานๆ ครั้งตัวเธอก็เคยตีต่ากับการอ่านหนังสือจนไม่ค่อยได้ยิน
เสียงรอบตัวเหมือนกัน จึงคิดว่าอีกฝ่ายก็คงเป็นแบบนั้น พุมิโกะ
ส่งเสียงเรียกอีกครั้ง

“เอ่อ...? ได้ยินมั๊ยคะ”

“...”

ผู้หญิงในชุดเดรสยังคงไม่มีปฏิกิริยา

“เปล่าประโยชน์ค่ะ”

คำพูดเหนือความคาดหมายดังมาจากด้านหลังพุมิโกะ เป็นเสียง
ของคະซุซึนั้นเอง พุมิโกะต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจเจตนาของคະซุ
ซึที่บอกว่า“เปล่าประโยชน์ค่ะ”

เราแค่อยากให้อีกฝ่ายยกที่นั่งให้แค่นั้นเอง พูดว่าเปล่าประโยชน์
แบบนี้หมายความว่าไงเนี่ย เราขอร้องอย่างสุภาพให้อีกฝ่ายยกที่นั่งให้
แต่มาบอกเราว่าเปล่าประโยชน์ เดียวนะ หรือว่านี่ก็เป็นกฎเหมือนกัน
หมายความว่าถ้าไม่เคลียร์กฎข้อนี้ให้ได้ก็ย้อนไปอดีตไม่ได้หรอก แต่
ถ้าอย่างนั้นก็ไม่น่าจะพูดว่าเปล่าประโยชน์นี่นา

สมองของพุมิโกะทำงานอย่างหนักอยู่พักหนึ่ง แต่แม้จะใช้

ความคิดขนาดนั้นแล้ว คำพูดที่เปล่งจากปากกลับเป็นคำถามอัน
สุดแสนจะธรรมดา

“ทำไมล่ะ”

ฟุมิโกะหันไปมองคะซุด้วยแวตารั้วเดียวสาเหมือนเด็ก ๆ
เด็กสาวสบตากับเธอตรง ๆ แล้วบอกว่า

“เพราะผู้หญิงคนนั้น...เป็นวิญญาณค่ะ”

คำพูดของคะซุชัดเจน ไม่รู้สิว่ามีคำไปปิดลมหอแสงอยู่เลย
ฟุมิโกะจำต้องใช้สมองเต็มพิทัดอีกรอบ

วิญญาณหรือ วิญญาณที่ไผ่ล่อออกมาหลังมีเสียงขลุ่ยกับกลอง
ญี่ปุ่นนั้นหรือ^๕ วิญญาณที่ปรากฏตัวใต้ต้นหลิวในฤดูร้อนนั้นนะหรือ
เด็กสาวคนนั้นพูดเต็มปากเต็มคำหน้าตาเฉยก็จริง แต่เราอาจฟังผิดก็ได้
วิญญาณ วิญญาณ หย่อนยานหรือเปล่า ร่างกายของผู้หญิงคนนั้น
หย่อนยานแล้วก็เลยลุกไม่ไหวสินะ พอจะเข้าใจละ แต่ เอ ไม่สิ
ดูยังงั้นผู้หญิงที่ใส่ชุดเดรสคนนั้นก็อายุประมาณยี่สิบ ร่างกายไม่มีทาง
หย่อนยานอยู่แล้ว

ฟุมิโกะเค้นสมอง ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ถ้อยคำที่เปล่งออกมา
กลับกลายเป็นคำถามธรรมดา ๆ อีกเหมือนเดิม

“วิญญาณหรือ”

“ค่ะ”

“ล้อเล่นใช่มั้ยเนี่ย”

“ฉันพูดจริงค่ะ”

ฟุมิโกะอึ้งไป ปัญหาคือไม่ได้อยู่ที่ว่าเธอมีสัมผัสทางวิญญาณ

^๕ในการแสดงละครเวทีหรือคาบูกิเกี่ยวกับเรื่องผีในสมัยเอโดะ จะมีการเป่าขลุ่ยเพื่อ
สร้างบรรยากาศมืดมน ตามด้วยเสียงกลองญี่ปุ่น ก่อนที่ผีจะปรากฏตัวออกมา

หรือไม่ว่า แต่ผู้หญิงในชุดเดรสที่นั่งอยู่ตรงหน้าฟูมิโกะมีตัวตนชัดเจน
เกินไปต่างหาก เธอจึงแย้งว่า “แต่มองเห็นตัวชัดเจนขนาดนี้...”

“ก็เห็นละค่ะ” คะซุตอบทันทีราวกับเตรียมคำตอบไว้แล้ว

“แต่...”

ฟูมิโกะเอื้อมมือไปแตะไหล่ผู้หญิงในชุดเดรสแม้จะยังสับสนกับ
คำตอบของกะซุ ก่อนที่มือเธอจะเอื้อมถึง เด็กสาวก็ตักคอขึ้นมาก่อน

“จับก็โดนค่ะ”

เมื่อได้ยินคำตอบที่เหมือนเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วอีกรอบ ฟูมิโกะ
ก็วางมือลงบนบ่าของผู้หญิงคนนั้นเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงเรื่องจับโดน
ไม่ผิดแน่ เธอสัมผัสสูกบ่าของผู้หญิงสาวและเนื้อผ้าที่ปกคลุมผิวนุ่ม
ยากจะเชื่อว่าคนคนนี้เป็นวิญญาณ ฟูมิโกะยกมือออกช้าๆ จากนั้น
วางมือลงบนบ่าของผู้หญิงในชุดเดรสอีกครั้ง เธอหันข้ามไหล่ไปมอง
กะซุด้วยใบหน้าเหมือนอยากบอกว่า “จับได้เต็มไม้เต็มมือขนาดนี้
แล้วจะเป็นวิญญาณไปได้ยังไง”

กระนั้นเด็กสาวก็ยังตอบหน้าหนึ่งว่า “วิญญาณค่ะ”

“...วิญญาณจริงหรือ”

ฟูมิโกะชะงักไปจดจ้องใบหน้าของผู้หญิงในชุดเดรสจนดู
เสียมารยาท

“ค่ะ” คะซุตอบอย่างแน่วแน่

“ไม่อยากจะเชื่อเลย”

ฟูมิโกะทำใจเชื่อไม่ลงว่าผู้หญิงตรงหน้าคือวิญญาณ ถ้ามองเห็น
ชัดเจนแต่สัมผัสไม่ได้ก็จะเชื่ออยู่หรอก แต่มันไม่ใช่แบบนี้
นอกจากจะสัมผัสตัวได้แล้วยังมีขาอีกต่างหาก ฟูมิโกะไม่เคยเห็น
หนังสือที่หญิงสาวอ่านอยู่ แต่ก็น่าจะเป็นหนังสือที่มีจำหน่ายทั่วไป
ด้วยเหตุนี้ฟูมิโกะจึงตั้งสมมติฐานขึ้นมาอย่างหนึ่ง

ความจริงคือย้อนไปอดีตไม่ได้

ร้านกาแฟแห่งนี้น่าจะใช้เวลาเป็นจุดขายทั้ง ๆ ที่ทำไม่ได้ละมั้ง กฎยุ่งยากทั้งหลายแหล่คงเป็นอุปสรรคด่านแรกเพื่อทำให้ลูกค้าที่มาร้านเพราะอยากย้อนเวลากลับไปในอดีตล้มเลิกความตั้งใจ เธอมั่นใจว่าเรื่องวิญญานต้องเป็นอุปสรรคด่านที่สองสำหรับลูกค้าผู้ผ่านอุปสรรคด่านแรกได้และพูดออกมาว่าถึงอย่างนั้นก็อยากย้อนเวลาสู่อดีต ทางร้านคงยกเรื่องวิญญานขึ้นมาเพราะต้องการให้ลูกค้ากังวลยอมตัดใจ ปฏิกริยาตอบสนองของผู้หญิงที่สวมชุดเดรสเป็นการแสดงเพื่อให้ดูเหมือนเธอเป็นวิญญานนั่นเอง คิดได้ดังนั้นพุมิโกะจึงนึกอยากเอาชนะ ต่อให้เป็นเรื่องโกหก เธอก็ต้องเปิดโปงให้ได้ไม่อย่างนั้นไม่หายหงุดหงิดแน่

พุมิโกะวิงวอนผู้หญิงในชุดเดรสอย่างสุภาพ

“ขอโทษนะคะ ฉันขอร้องแก้อีตัวนี้สักแป๊บได้มั๊ยคะ”

ทว่าหญิงสาวก็ยังจดจ่อกับการอ่านหนังสือ ไร้ปฏิกริยาโดยสิ้นเชิง ประหนึ่งหูไม่ได้ยินคำพูดของพุมิโกะ

ทำถึงขั้นนี้แล้วยังโดนเมินใส่ พุมิโกะจึงคว้าแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่ายด้วยความไม่ไหว

“อ๊ะ ไม่ได้นะคะ!”

คะซุเตือนเสียงดัง

“เดี๋ยวเถอะ! อย่ามาเมินกันนะ!”

แต่พุมิโกะก็ยังดึงร่างของผู้หญิงคนนั้นเพื่อบังคับให้ออกห่างจากที่นี้

ทันใดนั้นเอง

“!”

จู่ๆ ผู้หญิงในชุดเดรสก็เบิกตาโพลมมองพุมิโกะ ทำให้เธอรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองหนักอึ้งขึ้นมาไม่รู้ที่เท่าตัว อย่างกับมีผ้านวมหลายสิบผืนมาห่มอยู่บนร่าง แสงไฟในร้านวูบไหวดังเปลวเทียนแล้วมืดลง เสียงครวญครางนำชนลูกของวิญญาณจากที่ไหนก็ไม่รู้ดังก้องภายในร้าน พุมิโกะทรุดลงกับพื้นในท่าหนึ่งสี่ขา ไม่อาจขยับเขยื้อนได้แม้แต่น้อย

“อะ...อะไรเนี่ย นี่มันอะไรกัน” พุมิโกะไม่เข้าใจสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้น

“คำสาปค่ะ” คะซุตอบทันทีด้วยสีหน้าเอือมระอา

พุมิโกะสับสนเมื่อได้ยินคำว่าคำสาป เธอตอบกลับไปว่า “เอ๊ะ” แต่แล้วก็ต้องลงไปนอนหมอบติดพื้นเพราะไม่อาจต้านทานวัตถุล่องหนที่กดทับเธอซึ่งทวีความหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

“อะไรนะ เอ๊ะ มันยังงั้นเนี่ย อะไรกัน”

“มันเป็นคำสาปค่ะ...ถ้าฝืนดิ้งเธอออกจากตรงนั้น เราจะโดนสาป”

กะซุกกล่าวก่อนจะเดินหายเข้าไปในครัว ปล่อยให้พุมิโกะนอนหมอบอยู่อย่างนั้น เนื่องจากพุมิโกะหมอบอยู่กับพื้น เธอจึงไม่เห็นตัวกะซุกขณะมุ่งหน้าเข้าไปในครัว พุมิโกะอาศัยหูข้างที่แนบอยู่กับพื้น จึงรู้ได้ว่าผีเท้าของเด็กสาวค่อยๆ ห่างออกไป พุมิโกะเกิดความประหวั่นพรันพริ้งเหมือนมีคนเอาน้ำแช่น้ำแข็งมาสาตเธอทั่วทั้งกาย

“เอ๊ะ ไม่จริงน่า อะไรกันเนี่ย”

ไม่มีคำพูดใดตอบกลับมา ร่างของพุมิโกะสั่นเทา ส่วนผู้หญิงในชุดเดรสก็ยังคงถลึงตามองพุมิโกะด้วยใบหน้าน่ากลัวเหมือนเป็นคนละคนกับผู้หญิงที่นั่งอ่านหนังสือเงียบๆ เมื่อครู่นี้ พุมิโกะตะโกนไปทางห้องครัว